

Jeg tror, at man skal gøre sig meget klart, hvad det evalueringsinstitut, som vi taler om her i lovforslaget, egentlig har som opgave.

Det har som opgave at fremstå som en uafhængig institution, som er i stand til at gå ud på kryds og tværs i det danske uddannelseslandskab med en autoritet og en integritet og en faglighed, der dækker meget bredt, for at evaluere, i hvilket omfang undervisningen, uddannelsesinstitutionen, dens miljø og dens måde at leve op til lovgivningen på også lever op til de forventede krav, som lovgivere og brugere i det hele taget har til den pågældende uddannelsesinstitution.

Jeg kan også godt forstå, at der er interesse for, at der bliver et løbende samspil med bl.a. arbejdsmarkedets parter og interesseorganisationer i øvrigt omkring uddannelsessektoren, og jeg synes da, at vi skal arbejde på at finde en løsning på, hvordan man kan gøre det. Men jeg kommer altså bare med en opfordring til ordførerne om at overveje, om det er klogt at gøre det med en arbejdende bestyrelse, der skal fungere på en helt speciel måde i et landskab, som består af utrolig mange forskellige slags uddannelser og uddannelsesinstitutioner.

Så har der været rejst spørgsmål om forbud mod offentliggørelse af karakterer. Her må jeg jo så beklage, at jeg måske også dér vil kunne komme til at bidrage til en forlængelse af debatten.

I virkeligheden er det jo kolossalt vanskeligt at give karakterer helt retfærdigt. Det kan man som regel kun gøre på den type opgaver, som består af regnestykker, hvor der er – nu tager jeg regnestykker som et billede – en facitliste, og hvor der ikke kan være tvivl om, hvad svaret er.

Det er kolossalt vanskeligt at operere på stort set alle andre typer områder, når man skal evaluere. Der er ingen tvivl om, at kurser og uddannelser og evalueringer af karaktergivning gør de professionelle undervisere og også censorerne meget dygtige til nogenlunde at ramme det samme niveau, selv om de kommer med forskellige baggrunde. Men ikke desto mindre er der jo mange forhold, der spiller ind, og derfor er det ikke noget eksakt videnskabeligt instrument til at rangordne skoler og elever. Det kan man gøre på karaktersystemer, hvis man tager dem inden for nogle meget brede rammer, men ikke ved en skala som den, vi kender med 13-skalaen.

Og er det nu også det, der er meningen med alt det her? Er det virkelig meningen, at vi her i, jeg havde nær sagt Grundtvigs fædreland skal have et Danmarks Evalueringsinstitut, der har som et af sine formål at rangordne institutionerne i forhold til hinanden? Er det virkelig meningen? Det vil jeg også gerne appellere til at man overvejer.

Det, jeg synes der er interessant i den tid, vi lever i, og hvor vi har denne her type diskussioner, er, hvordan vi bærer os ad med, når vi taler om kvalitetsudvikling, stiller krav om kvalitet i folkeskolen, i ungdomsuddannelserne, på universiteterne osv., osv., når vi taler om faglighed og kvalitet, når vi taler om personlig udvikling, personlige kompetencer, at komme til at tale det samme sprog, så vi kan tale sammen om kvalitetsudvikling, også på tværs af uddannelsesinstitutionerne.

Det er så en stille opfordring til Enhedslistens ordfører. Jeg forstår det i og for sig godt, når man hører ordet kvalitetssystematik. Det virker også lidt matematisk på mig, men ikke desto mindre dækker det ord jo, jeg havde nær sagt, bare over, hvordan vi får et fælles sprog til at tale om kvalitet.

Må jeg så også i denne her sammenhæng henvise til forsiden af en af de store landsdækkende aviser – jeg ved ikke, om jeg skal stå og reklamere for den her fra talerstolen, men det er venstre spalte på forsiden, det er en rapport, og det er Jyllands-Posten, så lad gå – hvor der er et interview med nogle OECD-medarbejdere, som har været på besøg i Danmark. Artiklen refererer til det, de oplever som en udpræget kvalitet – jeg havde nær sagt udpræget dansk kvalitet – når de interviewer unge studerende. De vurderer dem nemlig som utrolig personligt kompetente og siger, at vi her har et stort fortrin, når de sammenligner os med andre lande. Og det er jo det, det handler om på mange måder: at skabe den faglige personlige kompetence i vores uddannelser.

Det må gøres forskelligt, og jeg mener ikke, at der i denne sammenhæng er nogen egentlig effekt ved at bryde reglerne om offentlighed omkring karaktergivning.

Der er blevet spurgt om international benchmarking, om det er en mulighed. Det er ikke obligatorisk, sådan som loven er formuleret nu, men det er en mulighed at kunne gå ind i internationale sammenligninger på et tidspunkt. Jeg synes, at man skal få instituttet sat i gang og så gradvis udvide til at indgå i mere